

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Michał Bober (spr)

Sędziowie: SA Maria Sałańska - Szumakowicz

SA Lucyna Ramlo

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania H. M.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w B.

o przeliczenie świadczenia

na skutek zażalenia H. M.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 października 2013 r. sygn. akt VII U 2193/13

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Ubezpieczony H. M. od dnia 3 lipca 1995 roku nabył prawo do emerytury wojskowej. Decyzją z dnia 2 marca 1999 roku wojskowy organ rentowy dokonał ubezpieczonemu w związku z wejściem w życie art. 159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS zmieniającym z dniem 1 stycznia 1999 roku przepis art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych waloryzacji emerytury wojskowej według nowych zasad, ubezpieczony od powyższej decyzji nie wniósł odwołania.

Decyzją z dnia 31 grudnia 2008 roku Wojskowe Biuro Emerytalne odmówiło ubezpieczonemu przeliczenia emerytury, wskazując, iż na podstawie przepisu art. 32 ust.1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w chwili wydania decyzji, nieznane organowi mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Ubezpieczony od powyższej decyzji złożył odwołanie poprzez przeliczenie świadczenia emerytalnego za okres po dniu 1 stycznia 1999 roku na podstawie znowelizowanej ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Wyrokiem z dnia 28 maja 2009 roku Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie VIIU 913/09 oddalił odwołanie ubezpieczonego oraz rozstrzygnął o kosztach procesu. Apelacja ubezpieczonego

została oddalona wyrokiem z dnia 25 marca 2010 roku wydanym przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie III AUa 1450/09.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 29 maja 2013 roku pozwany Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. odmówił ubezpieczonemu H. M. przeliczenia świadczeń wypłacanych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego.

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji wnioskodawca zarzucił pozwanemu naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zasady waloryzacji emerytur wojskowych wyrażone w przepisach art. 159 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 6 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin mają zastosowanie do emerytów wojskowych, którzy uzyskali uprawnienia przed wejściem w życie znowelizowanych zasad waloryzacji rent i emerytur wojskowych.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie wnioskodawcy od decyzji pozwanego z dnia 29 maja 2013r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wyjaśnił, że ubezpieczony w odwołaniu od decyzji z 29 maja 2013 roku po raz kolejny domaga się przeliczenia świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, kwestionując dotychczasowy sposób dokonywania waloryzacji. Sąd ten wyjaśnił, że powyższe okoliczności były już przedmiotem rozstrzygnięcia w poprzednim postępowaniu sądowym w sprawie VIIU 913/09. Prawomocnym wyrokiem z dnia 28 maja 2009 roku Sąd Okręgowy przesądził o braku możliwości przeliczenia świadczenia ubezpieczonego z uwzględnieniem zasad waloryzacji obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 roku. W sprawie nie wystąpiły żadne nowe okoliczności, jak też przepisy dotyczące zasad waloryzacji nie uległy zmianie, nadto zarówno Sąd pierwszej jak i drugiej instancji orzekający poprzednio w sposób szczegółowy odniósł się do zarzutów ubezpieczonego oraz dokonał analizy przepisów i wyjaśnił wszelkie kwestie budzące wątpliwości ubezpieczonego. Konsekwencją procesową wyroku Sądu Okręgowego korzystającego z powagi rzeczy osądzonej jest to, iż nie jest dopuszczalne wszczęcie przed sądem postępowania w tym samym przedmiocie i między tymi samymi stronami.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł ubezpieczony.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera zarzutów podważających trafność ustaleń i oceny Sądu I instancji.

Zgodnie z art. 199 §1 pkt 2 k.p.c., Sąd odrzuca pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Na podstawie tego przepisu w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych odrzuceniu podlega odwołanie od decyzji organu rentowego, które pełni tu rolę pozwu. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 9 czerwca 1971 r. w sprawie II CZ 59/71 wskazał, iż przepis art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. należy interpretować w powiązaniu z art. 366 k.p.c. określającym granice powagi rzeczy osądzonej (OSNC 1971/12/226). Z powyższego wynika, że tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są podmiot, przedmiot i podstawa sporu. Innymi słowy o tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu. Należy podkreślić, iż w odniesieniu do stosunków ubezpieczenia społecznego powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny.

Rozstrzygnięcia sądowe w sprawach z tego zakresu ustalają bowiem treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania. Nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń. Zasadą rządzącą tymi stosunkami jest właśnie możliwość wzruszenia ustaleń stanowiących podstawę prawomocnych orzeczeń (art. 114 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998

r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), także przez wydanie nowej decyzji organu rentowego. Zmiana okoliczności zawsze otwiera zatem drogę do ponownego rozpoznania sprawy (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lipca 2005 r. I UK 11/05, OSNP 2006/5-6/98).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji trafnie uznał, iż w niniejszej sprawie wnioskodawca domaga się powtórnego rozpoznania tego samego żądania, które sprowadza się do ponownej oceny czy prawidłowym było waloryzowanie przysługującej wnioskodawcy emerytury wojskowej - nabytej na mocy decyzji pozwanego z dnia 3.07.1995r. – wg nowych zasad wynikających z art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w brzmieniu nadanym przez art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Jego roszczenie o przeliczenie emerytury zostało już jednak prawomocnie rozpoznane wyrokami Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawie VII U 913/09 i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie III AUa 1450/09. Okoliczności, które były podstawą odmowy waloryzacji świadczenia mają charakter obiektywny i definitywny, a w konsekwencji nie mogą już ulec zmianie. Nie ma możliwości prawnej stosowania po dniu 1 stycznia 1999 r. waloryzacji uposażeniowej jako, że od tej daty ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin takiej metody waloryzacji nie przewiduje.

Tym samym w sprawach zachodzi tożsamość zarówno stron jak i przedmiotu postępowania. W obu sprawach wnioskodawca koncentrował się na żądaniu waloryzacji świadczenia emerytalnego wnioskodawcy przy uwzględnieniu waloryzacji uposażeniowej, w sytuacji, gdy jego żądanie zostało już osądzone powołanymi powyżej prawomocnymi wyrokami Sądów. W konsekwencji za trafne uznać należy stanowisko Sądu I Instancji, iż w niniejszej sprawie zachodzi przeszkoda procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej; a tym samym Sąd Okręgowy prawidłowo odrzucił odwołanie wnioskodawcy.

Mając na względzie powyższe, na zasadzie art. 397 §2 kpc w zw. z art. 385 kpc, Sąd Apelacyjny odwołanie oddalił.